

Bibelen og den rummelige folkekirke

Der tales ofte lidt nedladende om den rummelige folkekirke, hvor tiden går og alt går an. Men bag begrebet ligger der en vigtig evangelisk pointe, nemlig den, at vi i folkekirken sætter Bibelen som øverste norm og ikke en fortolkning af Bibelen som øverste norm. Dermed kan ingen af kirkens grupper tage patent på den rette udlægning

Thomas Reinholdt Rasmussen er sognepræst i Hjørring

KRONIK 28.04.14,

[HTTPS://WWW.KRISTELIGT-DAGBLAD.DK/KRONIK/2014-04-28-BIBELEN-OG-DEN-RUMMELIGE-FOLKEKIRKE](https://www.kristeligt-dagblad.dk/kronik/2014-04-28-bibelen-og-den-rummelige-folkekirke)

Talen om den rummelige folkekirke er blevet til et udtryk, vi finder både i skåltaler og i debatter, hvis fordringen trænger sig lidt for meget på. Så siger vi, at man skal passe på den rummelige folkekirke, hvor der skal være plads til alle.

Og det er som om, at tanken om den rummelige folkekirke nærmest er en afslappet holdning, der blot betyder, at man kan lade stå til og næsten hvad som helst omtrent bør gå an. I 2014 er man nødt til at have en rummelig folkekirke, kan man finde på at sige.

Der argumenteres ofte med, at tiden går, hvilket egentlig kun er åndløshedens argument. Således tales der ofte som om, at rummeligheden ikke er noget særligt i forhold til kirke og bibel,

men at det blot er en moderne demokratisk opfindelse, at folkekirken er rummelig, og at rummeligheden måske næsten kan være på trods af evangeliet.

Men hvis man indfører nye tiltag eller finder nye teologiske indsigter, så bør der altid i en evangelisk kirke argumenteres ud fra bibel og bekendelse. Således har vi inden for de senere år afrundet en debat om homoseksuelles placering i kirken, og indføring af et ritual kan aldrig i en evangelisk kirke argumenteres for på baggrund af, at vi nu lever i denne særlige tid, men kun ud fra bibel og bekendelse, hvilket også er sket flere steder (blandt andet i en kronik i Kristeligt Dagblad den 11. februar 2011).

Samme argumentation må finde sted i forbindelse med vielse af fraskilte, kvinder som præster og talrige andre emner. I en evangelisk kirke kan det aldrig være et argument, at tiden går, men kun om det driver på Kristus.

Den folkekirkelige rummelighed er altså ikke bare en laden-stå-til-holdning eller en ligegyldighed, men er begrundet i, at vi i folkekirken sætter Bibelen som øverste norm og ikke en fortolkning af Bibelen som øverste norm. For hvad nu, hvis talen om den rummelige folkekirke er en nødvendig del af et evangelisk kristenliv og ikke bare en måske åndelig slaphed?

I 1520 udgav Luther et lille mesterværk: bogen om et kristent menneskes frihed. [...]

bogen har en spændende dedikation til byfogeden i Zwickau, som fremhæves som et eksempel på et kristent menneskes frihed, fordi han har kærlighed til den hellige skrift.

Kærlighed til skriften er altså en del af den kristne frihed. Hvordan det? Fordi man sætter skriften øverst. Byfogeden er et eksempel på en fri kristen, fordi han tager skriften i egen hånd og selv læser den og ikke lader sig hovmestre af andres tolkninger.

Når Bibelen er det øverste i den kristne menighed, så kan ingen nemlig gøre sig til herre over den eller andre med den rette tolkning. For tiden oplever vi kristne, der skiller sig ud fra

folkekirken i frimenigheder, fordi de ikke synes, at deres tolkning af Bibelen bliver respekteret. Disse frimenigheder synes ikke at acceptere den kristne frihed, som er, at Bibelen er øverste norm og ikke en fortolkning af Bibelen.

De gør en fortolkning af Bibelen til øverste norm, hvor folkekirken har Bibelen som øverste norm, og derfor må folkekirken da også respektere, at andre kan have forskellige tolkninger af Bibelens forkyndelse af den korsfæstede og opstandne. Og disse forskellige tolkninger kan så mødes i gudstjenestens fælles lovsang og bekendelse af den korsfæstede og opstandne herre.

[...]

Der er selvfølgelig en ramme for fortolkningen. Man kan ikke bestride bekendelse af Jesus som Kristus (jævnfør 1. Kor. 12, 3), altså en bekendelse til den korsfæstede og opstandne Herre, der gør alt nyt også på trods, uden at falde uden for rammen. Hvis man tolker Jesus som ikke-korsfæstet og ikke-opstanden, hvilket er fuldt legitimt, så må man vel reelt finde andre steder at være som måske muslim, ateist eller andet. Rammen om kirken er bekendelsen til Jesus som Kristus, og Bibelen er den bekendelses udsagn, som vi taler ud fra, og hvis man ikke modsiger Jesus som Kristus, så hører man til i kirken. [...]

Hvis man udelukker en tolkning, der argumenteres for bibelsk, så har man gjort en særlig fortolkning af Bibelen til øverste norm, hvilket er at indføre pavedømmet på ny. Man sætter således ikke Bibelen øverst, men en fortolkning af Bibelen øverst, der ikke anerkender andre tolkninger.

Når Bibelen alene er øverste norm, kan vi tale om et kristent menneskes frihed. Her er hvert enkelt medlem af menigheden i sin gode ret til læse Bibelen, men hver enkelt må samtidig respektere, at den ret har de andre også.[...]

Enhver har ret til sin tolkning, men enhver må også finde sig i at blive modsagt og talt imod, for alle har vi, som, med Luthers ord, er krøbet ud af dåben, en ret til at læse i Bibelen som pave, præst og biskop.

Ingen kan være pave for hinanden, men kun næste for hinanden
stående under samme kors og samme fordring.

[...]